

"Tässä on kaikki mitä erittäin
hyvältä trilleriltä edellytetään."
– Bokpool

KRISTINA
OHLSSON
MIDN
BLUES

WSOY

Kristina Ohlsson
MION BLUES

SUOMENTANUT PEKKA MARJAMÄKI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos
Mios blues

Copyright © Kristina Ohlsson 2015
Published by agreement with Salomonsson Agency

Suomenkielinen laitos © Pekka Marjamäki ja WSOY 2016

ISBN 978-951-0-41518-4
Painettu EU:ssa

»Minusta tuntui tuskalliselta lukea Lotus bluesia. Muistan nimittäin hiton hyvin, millaista meidän elämämme silloin oli. Lucy kokeili toimistolla erilaisia aurinkovoiteita, ja minä kävin salaisilla treffeillä. Texasin-matkan jälkeen kaikki ilo katosi. Varaudu siis siihen. Tarina, jonka nyt kerron, on todella synkkä ja ahdistava. Siinä ei käsitellä enää Lotus bluesia. Nyt haluan kertoa, mitä Miolle tapahtui.»

MB

JOHDANTO

”KUKA SINÄ OLET?”

MARTIN BENNERIN (MB) PUHTAAKSIKIRJOITETTU HAASTATTELU
HAASTATTELIJA: KAREN VIKING (KV), freelance-
toimittaja, Tukholma

MB: Kuka sinä olet?

KV: Nimeni on Karen Viking. Tunsin hyvin Fredrik Ohlanderin, jonka kanssa teit yhteistyötä.

MB: Vai niin. Olitteko te läheisiäkin ystäviä?

KV: Olimme. Ymmärrän kuitenkin, jos suhtaudut minuun epäilevästi, joten kerron sinulle samat asiat, jotka olen saanut itsekin tietää. Sen jälkeen kun Fredrik kuoli... kai sinä muuten tiedät, että hän on kuollut?

MB: Kyllä vain. Olen todella pahoillani.

KV: Niin minäkin. Fredrik oli yksi parhaimmista ystäväistäni. Hän oli minulle melkein kuin veli. Minä... Oli miten oli, sain muutama päivä sitten puhelun Fredrikin avopuolisolta Verneriltä. Hän oli löytänyt Fredrikin tallelokerosta sinetöidyn kirjekuoren, joka oli osoitettu minulle. Kuoreen oli kirjoitettu, ettei sitä saa avata kukaan muu.

MB: Selvä.

KV: Hain kuoren Verneriltä heti samana iltana. Sen sisällä oli paksu nippu papereita ja lyhyt viesti, jossa Fredrik selitti, että mikäli hän kuolisi tai katoaisi, minun pitäisi ottaa yhteyttä sinuun. Viestissä sanottiin, että te olitte tavanneet sen jälkeen kun sinä olit joutunut vaikeuksiin. Oli kuulemma äärimmäisen tärkeää, että tarina jonka olit kertonut hänelle pidettäisiin viisusti tallessa.

MB: Mainitsiko hän mitään meidän yhteistyöstämme silloin kun hän vielä eli?

KV: Ei. Moni Fredrikin ystävästä kuitenkin aavisti, että hän työskenteli jonkin todella arkaluonteisen jutun parissa.

(Hetken hiljaisuus)

KV: Jos olen ymmärtänyt oikein, sinä ja Fredrik ette ehtineet saada kaikkea päätökseen. Tarina ilmeisesti jatkuu vielä. Vai olenko käsittänyt väärin?

MB: Et, ja sen takia Fredrik varmasti olikin sitä mieltä, että sinun ja minun pitäisi tavata. Hän tiesi, että olimme päässeet vasta tarinani puoliväliin ja että haluan saada talteen myös kertomukseni jälkimmäisen puoliskon.

KV: Millainen tilanteesi nyt on? Ovatko tapahtumat nyt tulleet päätökseen?

MB: Ovat. Kaikki on nyt ohi.
(Hetken hiljaisuus)

KV: Hyvä on. Miten haluaisit toimia? Tahdotko kertoa, mitä on tapahtunut?

MB: Toki. Jos Fredrik antoi tehtävän nimenomaan sinulle, on selvää että olet luotettava henkilö. Siksi minä luotankin sinuun. Sinun täytyy kuitenkin hyväksyä muutama perustavanlaatuinen ehto. Kaiken kertomani täytyy pysyä meidän välisänämme. Saat julkaista tarinani vain siinä tapauksessa, että minä kuolen tai katoan tietymättömiin. Ymmärrätkö?

KV: Totta kai. Fredrik selitti kaiken tuon viestissään, kuten voit itsekin todeta.

MB: Mitä kaikkea sinä muuten tiedät? Kuinka paljon Fredrik ehti kirjoittaa puhtaaksi ennen kuolemaansa? Kaikenko?

KV: Luulisin niin. Sinun kannattaisi ehkä itse lukea hänen kirjoittamansa teksti. Osa on kirjoitettu auki kun taas osa on esitetty tiivistettynä. Työstäisin Fredrikin tekstistä mielelläni kirjan mittaisen teoksen. Hän antoi sille aivan loistavan otsikon.

MB: Minkä niin?

KV: Lotus blues.

LOTUS BLUES

Yhteenvedo

NIMENI ON MARTIN Benner, ja olen ammatiltani asianajaja. Vielä muutama viikko sitten minulla oli kaikki mahdollinen – naisia, menestyksekkäs ura, pahuksen mielenkiintoinen elämä ja mahdollinen tytär. Nyt moni asia on kuitenkin muuttunut. Elämäni on aivan toisenlaista. Olen itsekkin muuttunut ja tunnen oloni avuttomaksi. Ehkä se johtuu siitä, että minulla on tiettyjä heikkouksia. Olen aina pyrkinyt tavoittelemaan äärimmäisiä kokemuksia niin yksityiselämässäni kuin ammatillisestikin. Siitä on valitettavasti koitunut myös menetyksiä. Olen joutunut esimerkiksi lupomaan rakkaussuhteestani Lucyyyn, jonka kanssa pyörötän asianajotoimistoa ja harrastan silloin tällöin myös seksiä.

Toimistollemme saapui eräänä päivänä mies, joka väitti nimekseen Bobby ja sanoi tarvitsevansa minun apuani. Bobbyn sisar oli kuulemma joutunut kamaliin vaikeuksiin. Sisarta oli syytetty viidestä murhasta, joita tämä ei ollut tehnyt. Lehdissä häntä kutsuttiin Texasin Saraksi. Tosiasiassa hänen nimensä oli Sara Tell.

Bobby pyysi minua puolustamaan sisartaan ja etsimään tämän kadonneen pojan Mion. Sisaren entinen asianajaja oli hoitanut työnsä huonosti. Bobbyn mielestä minä sopisin tehtävään paljon paremmin. Jutussa oli vain yksi ongelma – Sara oli jo kuollut. Hän teki itsemurhan päästyään tutkintavankilasta asioimisvapaalle. Tämä tapahtui vain päivää ennen kuin tapauksen oli määrä mennä tuomioistuimen käsiteltäväksi. Lakiasiantuntijat olivat yksimielisiä siitä, että Sara olisi todettu syylliseksi kaikkiin viiteen murhaan. Häntä vastaan oli kosolti todisteita, minkä lisäksi hän oli tunnustanut syyllisyytensä.

Lupauduin kuitenkin ottamaan asian hoitaakseni, mutta suostuin ainoastaan ensimmäiseen tehtävään: Saran maineen puhdistamiseen. Mion katoamista minua ei sen sijaan kiinnostanut ruveta tutkimaan. Mio oli hävinnyt päiväkodin pihalta samana päivänä, jolloin hänen äitinsä oli karannut poliisilta. Viranomaiset olivat olettaneet, että Sara oli vinyt poikansa mukanaan kuolemaan, eikä minulla ollut mitään syytä ajatella toisin.

Huomasin melko nopeasti, että poliisin suorittamassa esitutkinnassa oli selittämättömiä aukkoja. Tutkijat olivat hutiloineet työsään, eikä kaikkia johtolankoja ollut suinkaan vaivauduttu seuraamaan. Joitakin vuosia sitten Sara oli toiminut au pairina Texasissa, jossa hänen väitettiin surmanneen kaksi ihmistä. Hänen hyvä ystävänsä Jenny, joka oli niin ikään työskennellyt Yhdysvalloissa au pairina, oli kuitenkin asiasta täysin eri mieltä. Jenny tuli minun puheilleni ja väitti pystyvänsä todistamaan, että Saralla oli alibi ensimmäisen murhan tekohetkelle.

Sen jälkeen alkoi tapahtua ikäviä asioita. Jenny murhattiin, samoin kuin Bobby. Kävi kuitenkin ilmi, ettei surmansa saanut Bobby ollutkaan sama mies, joka oli palkannut minut puhdistamaan Saran maineen. Poliisi sanoi, että todistajien mukaan Jennyn yli oli ajettu ajoneuvolla, joka muistutti minun autoani. Porschea. Todistajan antaman lausunnon lisäksi poliisi tiesi, että minulla oli ollut yhteyksiä molempiin uhreihin, mikä sitten riittikin suuntaamaan epäilyt minuun. Jennyn ja Bobbyn murhaa tutki tuntemani komisario nimeltä Didrik Stihl – mies, jonka kanssa olen viettänyt paljon aikaa sekä työtehtävissä että vapaalla ollessani (ja joka oli myös johtanut Saran tapauksen tutkintaa) mutta josta halusin kaiken tapahtuneen jälkeen pysytellä mahdollisimman kaukana.

Lucy ja minä päätimme matkustaa Texasiin. Tarkoituksenani oli osoittaa toteen, että Sara oli syytön ainakin yhteen niistä murhista, joista häntä oli syytetty. Oletin, että olisin siten voinut vapauttaa hänet myös muista syytteistä. Ajattelin, että jos onnistuisin puhdistamaan Saran maineen, saisin samalla ratkaistua omatkin ongelmani. Siinä tapauksessa minua ei syytettäisi Jennyn ja Bobbyn murhista ja elämäni palaisi takaisin entisille uomilleen. Minua kannusti eteenpäin Belleä kohtaan tuntemani rakkaus. Belle on neli-

vuotias sisarentyttäreni, joka muutti luokseni yhdeksän kuukauden ikäisenä sen jälkeen kun hänen vanhempansa kuolivat lento-onnettomuudessa. Teen parhaani ollakseni hyvä isä ja rakastan Belleä yli kaiken, mikä osoittautui sittemmin myös heikkoudeksi.

Saimme Texasissa selville enemmän kuin olimme kyenneet edes arvaamaan. Kävi ilmi, että Sara oli kuin olikin tehnyt ensimmäisen murhan, josta häntä oli syytetty. Kyse oli kuitenkin ollut itsepuolustuksesta. Meille valkeni myös, että Sara oli toiminut prostituoituna ja kuulunut vaikutusvaltaisen rikollispomon johtamaan verkostoon, joka harjoitti laajamittaista huumekauppaa ja paritustointia. Rikollispomon nimi oli Lucifer.

Saralla oli ollut aivan erityinen suhde Luciferiin. Hän oli ollut Luciferin salainen rakastajatar, mutta kun hän sai tietää odottavansa tämän lasta, hän päätti palata takaisin Ruotsiin. Aivan niin helpolla Sara ei kuitenkaan päässyt eroon poikaystävästään. Luciferilla oli laajat kansainväliset kontaktit ja paljon erilaisia keinoja tietojen hankkimiseen. Lucifer sai nopeasti selville, minne Sara oli mennyt ja minkä takia hän oli häipynyt tiehensä.

Lucifer matkusti Tukholmaan useaan otteeseen ja pyysi Saraa tulemaan kanssaan Yhdysvaltoihin. Sara kuitenkin kieltäytyi kerta toisensa jälkeen. Aina kun Sara kieltäytyi, Lucifer tappoi jonkun sivullisen, jonka murhasta Saraa voitaisiin tulevaisuudessa mahdollisesti syyttää. Kyseessä oli todella sadistinen rangaistus- ja painostusmenetelmä. Sara kieltäytyi kolmesti, ja kolme kertaa Lucifer myös otti ihmisen hengiltä Tukholmassa. Lopulta Sara päätyi poliisin huostaan ja häntä syytettiin kaikkiaan viidestä murhasta, joista kaksi oli tehty Texasissa ja kolme Tukholmassa. Hänen poikansa Mio taas päätyi kasvatuskotiin.

Sara pääsi pakoon valvotun sairaalavierailun aikana. Oletan, että hänen oli tarkoitus mennä johonkin turvalliseen paikkaan yhdessä poikansa kanssa, mutta en tiedä tarkalleen, millainen hänen suunnitelmansa oli. Oli miten oli, Miokin katosi. Poika ei ollut päiväkodissa eikä kasvatusvanhempien luona. Sara oli niin epätoivoinen, että tappoi itsensä hyppäämällä Västerbron sillalta mereen. Mioa ei koskaan löydetty.

Muitakin lapsia katosi. Myös minun Belleni. Jätin hänet Ruotsiin

sillä välin kun minä ja Lucy matkustimme Yhdysvaltoihin. Halusin suojella Belleä mahdollisilta vaaroilta, joten vein hänet isovanhempien hoitoon Tukholman saaristossa sijaitsevalle mökille. Siellä häntä vartioi myös mies nimeltä Boris, joka on vanha asiakkaani – ja tukholmalainen mafiapomo. Varotoimenpiteistä ei ollut apua. Belle siepattiin sillä välin kun olin Texasissa, mutta hänet tuotiin takaisin luokseni vajaan kaksi vuorokautta myöhemmin. Lucifer ei ollut mikään lapsentappaja, hän oli vain halunnut pysäyttää minut. Sain puhelun tuntemattomalta mieheltä, joka soitti kännykkääni ja sanoi, että Belle oli palautettu pelkästään tilapäisesti. Tyttö oli siepattu kerran ja hänet voitaisiin riistää minulta uudestaan milloin tahansa. Minun pitäisi auttaa miestä löytämään Luciferin kadonnut poika Mio. Siinä tapauksessa saisin pitää Bellen.

* * *

Tähän kohtaan tarinani on edennyt. Tytärtäni on pidetty siepatuna, ja jollen nyt ryhdistäydy, saatan menettää hänet ikuisiksi ajoiksi. Minun on pakko tehdä kaikkeni, jotta löytäisin Mion. Lisäksi minun täytyy selvittää, kuka yrittää lavastaa minua syylliseksi kahteen murhaan. Siitä Lucifer ei ainakaan omien sanojensa mukaan ole vastuussa.

Lucifer. Haluaisin ehdottomasti selvittää, kuka hän todellisuudessa on. Tahdon, että pahuus saa kasvot, jotta minun on mahdollista päästä eroon tuosta pirulaisesta. Tietety yksityiskohdat tuntuivat viittaavan siihen, että Lucifer on Houstonissa tapaamani seriffi nimeltä Esteban Stiller. En kuitenkaan uskalla syventyä tutkimaan asiaa sen tarkemmin. Muuten Belle kuolee.

Elämässäni ei ole mitään tärkeämpää kuin Belle. Tiedän sen nyt. Hänen turvallisuutensa takia minun on noudatettava saamiini toimintaohjeita ja pidättäydyttävä utelemasta lisää Luciferin taustoista. Kyltymätön uteliaisuus on kuitenkin synnynnäinen luonteenpiirteeni, jolle en mahda mitään. Tässä on oltava tarkkana kuin nuorallakävelijä. Minun on pidettävä katse tiukasti eteenpäin kohdistettuna, enkä saa missään nimessä vilkaista alas.

Silloin putoaisin suoraan kohti tuhoani.

OSA 1

”KUN MIO KATOSI”

MARTIN BENNERIN (MB) PUHTAAKSIIKIRJOITETTU HAASTATTELU
HAASTATTELIJA: KAREN VIKING (KV), freelance-
toimittaja, Tukholma

KV: Mitä mieltä olit Lotus bluesista?

MB: Se oli hiton hyvä. Aloitetaan. Minä kerron, sinä kirjoitat. Hoidetaan homma samalla tavalla kuin Fredrikin kanssa.

KV: Mistä ajattelit aloittaa? Siitäkö mitä tapahtui heti sen jälkeen, kun olit saanut Bellen takaisin?

MB: Juuri niin. Parin ensimmäisen päivän tapahtumat on helppo kerrata nopeasti. Käväisimme ensin sairaalassa teettämässä Bellelle lääkärintarkastuksen. Sitten menimme minun asunnolleni ja jäimme sinne joksikin aikaa. Kävin tapaamassa Fredrikiä ja juttelemassa poliisien kanssa, mutta en tehnyt muuta. Sen jälkeen aloin hoitaa minulle annettuja tehtäviä.

KV: Mitä tehtäviisi tarkalleen ottaen kuului? Kysyn vain, jotta tietäisin missä nyt mennään.

MB: Minun piti ottaa selvää, mitä Saran pojalle Miolle oli tapahtunut. Sen tehtävän Lucifer oli minulle antanut. Lisäksi minun oli selvitettävä, kuka yritti lavastaa minut syylliseksi kahteen murhaan ja minkä takia. Siinä ei Luciferilla ollut osaa eikä arpaa, sen hän oli tehnyt minulle selväksi.

KV: Oliko sinulla mitään syytä olettaa, että hän olisi voinut valehdella?

MB: Palataan siihen myöhemmin. Ensin minun täytyy sanoa eräs asia.

KV: Hyvä on.

MB: Minusta tuntui tuskalliselta lukea Lotus bluesia. Muistan nimittäin hiton hyvin, millaista meidän elämämme silloin oli. Lucy kokeili toimistolla erilaisia aurinkovoiteita, ja minä kävin salai-

silla treffeillä. Texasin-matkan jälkeen kaikki ilo katosi. Varaudu siis siihen. Tarina, jonka nyt kerron, on todella synkkä ja ahdistava. Siinä ei käsitellä enää Lotuksen bluesia. Nyt haluan kertoa, mitä Miolle tapahtui.

KV: Selvä. Siinä tapauksessa esitän seuraavan kysymyksen: jos kirjoittaisit tarinasi itse, miten koko kertomuksen ensimmäinen virke kuuluisi?

(Hetken hiljaisuus)

MB: Se menisi näin: »Painajaisissani minut haudattiin aina elävältä.»

Sunnuntai

PAINAJAISISSANI MINUT HAUDATTIIN aina elävältä. Kaikki tapahtui joka kerta samalla tavalla. Aluksi en ymmärtänyt lainkaan mitä oli tekeillä. Ympärilläni oli joukko vaitonaisia ihmisiä, jotka pitelivät minua käsivarsista ja retuuttivat minua eteenpäin. Ei kiireesti mutta ei hidastellenkaan. Oli yö ja taivas oli pimeä. Ilma tuntui lämpimältä ja sakealta. Vaikutti siltä kuin olisimme olleet hylätyllä teollisuusalueella. Lähistöllä kohosi hämärän verhoamien kookkaiden koneiden tummanpuhuvia hahmoja. Olisin halunnut kysyä, missä olimme ja minne meidän oli tarkoitus mennä, mutta suuhuni sidottu kapula esti puhumisen. Kapulan paksu kangas hiersi huuliani, painoi suupieliäni ja tuntui karkealta kieltäni vasten. Jotain oli tehty myös jaloilleni. Nilkkani oli sidottu yhteen köydellä, joka rajoitti liikkeitäni niin, että kykenin ottamaan vain lyhyitä askelia. Sen takia minun täytyi ottaa niitä huomattavasti enemmän kuin minut vanginneiden miesten. Olin aivan kauhun vallassa.

Kuinka usein ihmisen täytyy pelätä aikuisiällä? Aika harvoin. Lähinnä kai siksi, ettei kovin moni asia tunnu enää yhtä pelottavalta kuin lapsena. Aikuiset tietävät, että vaikeisiinkin ongelmiin löytyy yleensä ratkaisu ja ettei pikkuasioista kannata turhaan huolestua. On todella huojentavaa, ettei aikuisena tarvitse kärsiä lapsuusaikojen älyttömistä peloista, vaan asiat on mahdollista nähdä oikeassa perspektiivissä. Ainoa varjopuoli on se, että kun saamme vapautuksen turhista huolista, meistä tulee piinallisen tietoisia siitä, mikä on oikeasti kauhistuttavaa.

Läheisten ihmisten menettäminen.

Oman terveyden horjuminen ja kuolema.

Harvemmin myös kipua ja ahdistusta kohtaan tuntemamme pelko.

Samalla kun kompuroin minua retuuttavien miesten oteessa yhä syvemmälle aution teollisuusalueen syövereihin, minulle alkoi valjeta että kuolisin pian. Painajaisilla on muuten eräs mielenkiintoinen ominaisuus. Monesti me näet tiedämme, miten ne päättyvät. Se taas johtuu siitä, että kykenemme alitajuisesti aavistamaan, minkä takia näemme pelottavia unia. Tiedämme, millaiset tapahtumat ja kokemukset laukaisevat meissä määrätynlaisia reaktioita, ja juuri näistä ilmiöistä pelko saa kaiken voimansa. Muistoilla on miltei rajoittamaton valta ihmisten ajatuksiin.

Aloin nähdä painajaisia melkein heti sen jälkeen kun olin saanut Bellen takaisin. Sen jälkeen kun minä ja Lucy olimme palanneet Texasista. Yritin unissani aina hangoitella vastaan ja samalla havahduttaa itseäni hereille. En onnistunut siinä koskaan. Painajaiseni jatkuivat ilman että kykenin vaikuttamaan tapahtumiin mitenkään. Mustiin pukeutuneet vaitonaiset miehet tönivät minua eteenpäin järkkymättömästi kuin vuorovesi. Yritin jyystää suukapulaa hampaillani, saada sanotuksi edes jotakin. Ponnisteluni olivat kuitenkin turhia. Kukaan ei halunnut kertoa, minne olimme menossa. Kukaan ei halunnut kertoa, mitä olin tehnyt.

Lopulta silti tajusin mistä oli kyse. Aloin tunnistaa missä olimme. Ymmärsin, mitä ympärillämme hämöttävät koneet olivat ja mihin tarkoitukseen niitä oli aikoinaan käytetty. Tiesin käyneeni tässä paikassa aiemmin. En ollut koskaan kuvitellut palaa-vani sinne. Aloin mylviä ja pyristellä vastaan, mutta miehet vain jatkoivat etenemistään. Roikuin heidän käsivarsiensä varassa niin että sääreni laahautuivat maata vasten. Ylläni olleet farkut hankautuivat rikki, ja jalkoihini alkoi sattua.

Yritin koko ajan saada ääneni kuuluville. En lakannut yrittämästä edes siinä vaiheessa, kun pysähdyimme valmiiksi kaivetun kuopan ääreen. Oლისin halunnut anoa armahdusta ja vakuuttaa miehet siitä, että koko juttu oli pelkkä kamala väärinkäsitys. En kuitenkaan saanut suustani yhden yhtä ymmärrettävää äännäh-

dystä. Lopulta purskahdin käheään itkuun, joka vavisutti minua ytimiä myöten. Koko kehoni tärisi, kun vuodatin lämpimiä kyynelitä ja rukoilin henkeni puolesta. Kukaan ei kuitenkaan kuunnellut, vaan minut tuupattiin tylysti alas. Kuoppa oli kookas, ainakin kahden metrin syvyinen. Putosin mahalleni kuopan kovaa pohjaa vasten ja tunsin, kuinka jokin rusahti rikki. Kylkiluu? Tai pari. Vasen keuhkoni tuntui olevan tulessa, ja minun oli pakko yrittää kääntyä selälleni.

Miehet olivat ottaneet esiin lapiot ja ryhtyivät viskomaan multaa ja hiekkaa minun päälleni. He työskentelivät vaitonaisesti ja järjestelmällisesti eivätkä pitäneet hetkenkään taukoa haudatessaan minua elävältä. He eivät keskeyttäneet, kun kömmin polvilleni, eivätkä silloinkaan kun nousin seisomaan. Käteni oli sidottu selän taakse, joten minun oli mahdoton kiivetä ylös kuopasta. En voinut tehdä muuta kuin seistä paikoillani ja karjua suukapulan vaimentamia huutoja samalla kun mieleni vallannut kauhu ja ahdistus riivistivät minulta viimeisenkin järjenrippeen. Kohtasin kuolemani seisten. Silmissäni alkoi sumeta siinä vaiheessa kun multa ylsi leukaani asti.

Havahduin hereille vasta kun pääni oli hautautunut kokonaan mullan alle.

– Mistä sinä näet öisin unta, Martin?

Lucy istui aamiaispöydän toisella puolella ja katsoi minua silmiin. Hän oli nähnyt minun hikoilevan lakanoiden välissä aivan liian monena yönä peräkkäin. Kun en vastannut mitään, Lucy jatkoi:

– Vaikuttaa siltä kuin näkisit joka yö samaa painajaista. Onko näin?

– En muista uniani. Eikä sitä paitsi olisi hitonkaan kummallista, vaikka näkisinkin paskamaisia painajaisia kaiken sen jälkeen mitä olemme joutuneet kokemaan.

Kaiken sen jälkeen mitä olemme joutuneet kokemaan. Se oli valhe, mutta sitä Lucy ei voinut mitenkään tietää. Painajaisillani oli yksi ainoa alkuperä: Texas. Sitä en kertonut Lucylle.

Join kulauksen kahvistani, ja tulikuuma neste poltti suuni.

– Helvetti soikoon.

Lucy tuijotti minua edelleen silmiin.

– Sinä kieriskelet koko ajan puolelta toiselle, hän sanoi hiljaa.

– Ja huudat.

Laskin kahvimukini takaisin pöydälle.

– Vai niin. Mitä minä sitten huudan?

Tiedustelin asiaa lähinnä siksi, että Lucy selvästi odotti minun kysyvän jotakin.

– »Minä tiedän missä hän on.» Joka kerta nuo samat sanat. Ei kai se voi pitää paikkaansa?

Tuntui kuin aika olisi pysähtynyt hetkeksi.

– Miten on, Martin? Tiedätkö sinä missä Mio on?

Havahduin mietteistäni ja pudistin päätäni.

– En tietenkään.

Söimme loput aamiaisesta hiljaisuuden vallitessa. Mieleepi juolahti, että salaisuudet ovat samanlaisia kuin mikä tahansa muukin sonta. Niitä voi yrittää haudata niin syvälle kuin pystyy, mutta ennemmin tai myöhemmin ne nousevat takaisin pintaan. Varsinkin silloin jos erehtyy menemään vapaaehtoisesti takaisin rikospaikalle.

Lucy luuli, että huusin öisin tietäväni, missä Mio oli. Minä kuitenkin tiesin, mitä huutonni todellisuudessa tarkoitti. *Kenestä* minä puhuin.

»Minä tiedän missä hän on.»

Kyllä vain, tiesin sen varsin hyvin. Kyseisellä henkilöllä ei kuitenkaan ollut hittojakaan tekemistä Mion kanssa.

Vai oliko?

2

ELÄVÄT JA KUOLLEET. Että niiden välisen rajan täytyykin olla niin pahuksen terävä. Niin tuskallinen ja pelottava. Siinä vaiheessa, kun painajaiset tunkeutuivat uniini, tunsin oloni jatkuvasti voipu-neeksi. Lamaannus iskee herkästi, mikäli on joutunut epäilyksi kahdesta murhasta, tehnyt järjettömän pikavisiitin Texasiin ja sit-ten vielä menettänyt ja saanut takaisin tyttärensä. Minulla ei ollut tarkkaa käsitystä siitä, miten nopeasti Mio pitäisi löytää, enkä suo-raan sanoen edes välittänyt. En ainakaan aluksi. Raamatun mukaan maailma luotiin kuudessa päivässä. Seitsemäntenä päivänä Jumala sitten lepäsi. Minä ja Lucy toimimme tismalleen päinvastoin. Me lepäsimme kuusi päivää. Sitten ryhdyimme töihin. Sunnuntaina.

– Mitä aiot tehdä ensin? Lucy tiedusteli.

Ei mikään huono kysymys.

– Selvittää, miltä Mio näyttää. Ja käydä päiväkodissa jonka pihalta hän katosi.

En tiennyt lainkaan minkä näköinen Saran poika oli. Oliko hän ikäisekseen pitkä vai lyhyt? Laiha vai lihava? Lyhyt- vai pit-kätukkainen? Ihmettelin, miksi aikaa oli ehtinyt kulua niinkin kauan ennen kuin kiinnitin huomiota siihen, ettei Mioa esittäviä valokuvia ollut löytynyt mistään. En ollut tutkimusteni kuluessa nähnyt pojasta ainuttakaan kuvaa. Mion kuvia ei ollut liitetty esi-tutkintamateriaalin joukkoon, eikä niitä ollut julkaistu tiedotus-välineissä. Minulla oli aiemmin hyvät suhteet poliisiin, ja tuolloin olisin vielä saanut helposti vastauksen siihen, minne kaikki Mion valokuvat olivat kadonneet (jos niitä oli ylipäänsä ollut olemassa). Nykyään välini virkavallan edustajiin olivat kuitenkin tulehtuneet, enkä sitä paitsi halunnut, että poliisit rupeaisivat ihmettelemään, mihin oikein tarvitsin Mion kuvaa.

En siis voinut kääntyä poliisiin puoleen. Kenellä muulla voisi olla hallussaan Mioa esittävä kuva? Kenties pojan isoäidillä tai tädillä. Jeanettella tai Marionilla. Päätin, että ottaisin yhteyttä molempiin. Kumpikaan ei vastannut soittopyyntöihini. Tunnit kuluivat. Samapa tuo. Minulla oli muitakin tärkeitä asioita hoidettavanani. Minun piti esimerkiksi käydä paikassa, jossa Mio oli viimeksi nähty.

Porschen moottori käynnistyi matalasti murahtaen. Huippuhieron autoni matkustamo tuoksui nahalta, aivan kuten silloin kun menopeli oli vielä upouusi. Muuten Porsche ei tuntunut enää erityisen uudelta. Tyylikkääät urheiluautot eivät ole kovinkaan tarkoitukseenmukaisia silloin, kun kyyditettävänä on pikkulapsia. Belle yritti tietenkin olla aina siivosti, mutta hänen jättämiään jälkiä näkyi joka puolella. Se ei kuitenkaan ollut ongelmistani suurin. Kaiken tapahtuneen jälkeen Porschella ei ollut enää yhtä hauska ajaa kuin ennen. Boriksen alaiset olivat tutkineet auton läpikotaisin sen jälkeen kun olin tullut Texasista takaisin kotiin, ja he olivat löytäneet kätketyn jäljityslaitteen, jonka poliisi oli asennuttanut ajoneuvon rakenteisiin pitääkseen minua silmällä. Porschen liikkeitä tarkkailevien tutkijoiden tehtävää hankaloittaakseen Boriksen miehet olivat kiinnittäneet laitteen paikallisen kuljetusyhtiön omistamaan pakettiautoon. Sen ilmoittamat koordinaatit herättäisivät takuulla kummastusta poliisin parissa.

Aamu oli ehtinyt kääntyä iltapäiväksi, ja päätin hakea ensin Bel-len. Sen jälkeen suuntana oli etelä. Belle oli viettänyt viikonlopun isoäitinsä luona – toisin sanottuna minun äitini Mariannen. Hän ilahtui tajutessaan, että emme ajaneetkaan suorinta tietä kotiin. Hänen katseensa suorastaan hehkui innostuksesta. Silloin tällöin minua hirvitti ajatella, miten lyhyt hänen muistinsa oli. Kuinka Belle oikein saattoi näyttää niin iloiselta? Oli ehtinyt kulua vasta reilu viikko siitä, kun hänen isänsä vanhemmat olivat kuolleet tulipalossa ja hänet oli siepattu näiden mökiltä. Eikö hänen olisi pitänyt kaiken järjen mukaan olla täysin poissa tolaltaan – surullinen, peloissaan, huolestunut? Itse sieppauksesta hänelle tuskin koituisi kovin suuria traumoja. Belle oli ollut kadoksissa alle kaksi vuorokautta, ja hänelle oli annettu rauhoittavia lääkkeitä, joten hän oli luultavasti nukkunut suurimman osan tuosta ajasta. Oli siis selvää,

ettei hän muistanut tapahtuneesta mitään. Hän kuitenkin muisti isovanhempansa ja kyseli heistä silloin tällöin. Aikuisen näkökulmasta olisi voinut luulla, että hän olisi surrut isovanhempiaan, kaivannut heitä.

Belle tuntui suhtautuvan asiaan toisin. Olin selittänyt hänelle, että hänen isoisänsä ja isoäitinsä olivat poissa eivätkä tulisi enää koskaan takaisin. Belle on kuitenkin vasta nelivuotias. Hän ei tiedä mitä »ei koskaan» tarkoittaa. Hän ei ymmärrä, että määrättyt asiat ja tilanteet eivät koskaan muutu.

– He ovat kuolleet, sanoin hänelle. – Aivan kuten sinun äitisi ja isäsi.

Belle nyökkäsi ymmärtävästi, eikä hänen kasvoillaan näkynyt häivähdystäkään tunteista. Hän tietää vanhempiensa kuolleen lento-onnettomuudessa, kun hän oli vielä vauva. Hän tietää myös, että minä en ole hänen oikea isänsä vaan enonsa. Se ei kuitenkaan tarkoita, että hänelle olisi täysin valjennut, mitä olin tarkoittanut. Hän ei ymmärrä, että mikäli sisareni ja lankoni olisivat elossa, hänen elämänsä olisi voinut muotoutua aivan toisenlaiseksi. Silloin hänellä olisi kaksi läsnä olevaa ja sitoutunutta vanhempaa, jotka pitivät grilliruoasta, vuokrasivat kesäisin mökin Öölannista, kävivät talvisin hiihtämässä ja katselivat viikonloppuisin elokuvia. Belle olisi voinut olla osa tavallista perhettä, joka vietti arkista elämää jokapäiväisine huolineen. Heidän luonaan olisi käynyt muita lapsiperheitä, ja Belle olisi varmasti saanut itselleen myös yhden tai useamman sisaruksen.

Pysäköin auton parin korttelin etäisyydelle määränpäästämme.

– Perillä ollaan, sanoin Bellelle ja autoin häntä nousemaan ulos autosta.

Puristin Belleä kädestä, kun kävelimme jalkakäytävää eteenpäin. Hän oli todella paljon äitinsä kaltainen. En ollut oikeastaan ajatellut asiaa aiemmin, mutta niin se vain oli. Ja niin se on edelleen. Ulkonäön perusteella Belle on kuin ilmeinen äitinsä kuva.

– Minne me ollaan menossa? hän kysyi.

– Käydään vilkaisemassa erästä päiväkotia.

Mion päiväkotia. Trollgårdenia. Sitä en kuitenkaan sanonut Bellelle.

Martin Bennerin kujanjuoksu kiihtyy

Asianajaja Martin Benner on pirullisessa pinteessä ryhtyttyään selvittämään lukuisista murhista tuomitun Texasin Saran tapausta. Pelastaakseen itsensä hänen on ensin löydettävä Saran pieni poika, Mio, joka katosi päiväkodin pihalta. Häikäilemätön mafijengi ei jätä Benneriä rauhaan ennen kuin poika löytyy. Kiristyssilmukan aina vain tiuketessa Bennerin on selvitettävä kuka lavastaa hänet yhä uusiin murhiin, joita hän ei ole tehnyt. Joku seuraa Bennerin liikkeitä karmivan läheltä, näkymättömänä pysyen. Löytyykö Mio ennen kuin Benneriltä loppuu aika?

Mion blues on Ruotsin dekkarikuningattaren Kristina Ohlssonin terävä taidonnäyte kovaksi-keitetyn dekkarin saralla. Se on jatkoa *Lotus bluesissa* alkaneelle jännitystarinalle.

#kirja WWW.KIRJA.FI	 9 789510 415184	
	84.2	